

Подъ нашата стрѣха.

Подъ нашата стрѣха лѣстовичка
гнѣздо е свила,
И всѣка сутринь слушамъ азъ
приказка мила.

На свойтѣ мънички дѣца
разправя тя,
За въздуха, лѣчитѣ и простора
широки по свѣта.

Разправя имъ за свободата,
за ясната зора,
Разправя имъ, за югъ далеченъ,
за синитѣ моря,

Разправя имъ какъ тѣ да хвъркнатъ
че да знаятъ,
Разправя имъ, а тѣ я слушатъ
и мечтаятъ.

П.

Д-ръ И. Д.

Целувката и детето.

Нека обичаме децата, защото тѣ заслужаватъ това и нека лѣчитѣ на нашата чиста, нежна обичъ светятъ въ тѣхната крехка душа, незнаеща още нищо отъ буритѣ на живота. Нека създадемъ повече радости на децата и ги научиме да познаватъ истински красивото и да го ценятъ.

Какъ да изразимъ, какъ да проявимъ тази своя обичъ? — Чрезъ целувката — може би ще отговорятъ мнозина. И действително свикнали сме когато виждаме нашитѣ съ засмяни личица деца, да ги целуваме било по ржцетѣ, очитѣ или устата и тѣй да изразяваме нашето вътрешно задоволство, че детето е здраво, хубаво, че се развива правилно. Но съ това не правиме добръ и не допринасяме никаква полза на детето, а само вреда. Тѣлото на детето е толкова крехко, толкова чисто, колкото и неговата душа и нека не злоупотребяваме съ тази чистота. Нека отстъпимъ това право на свѣтлото топло слънчице — то да целува почернѣлитѣ, загорѣли личица, нека позволимъ на тихия прохладенъ вѣтрець да гали малкитѣ рошави главници, нека оставимъ топлата майчина ржка да истрие бликналитѣ сълзици отъ детинскитѣ невинни очи. Много майки, надвесени надъ своето болно детенце, измжчени отъ безсънни тревожни нощи, не подозиратъ, че болестъта на тѣхната скъпа рожба е може би плодъ на целувка. Причинителитѣ на много болести живеятъ въ устата на човѣка — най-вече по устнитѣ, жбитѣ, сливицитѣ и гърлото.

Тамъ тѣ намиратъ добри условия да се загнѣздатъ и размножаватъ. Не само на болни, но и на видимо здрави хора устата представлява единно гнѣздо на зараза, която при допиране, а именно, при целуване, се предава на околнитѣ. Отъ тукъ и опасността отъ целувката. Защо, като знаеме това, да излагаме невиннитѣ чисти дечица на такава опасностъ? Природата като че ли се грижи много повече отъ насъ за малкитѣ, беззащитнитѣ, затова много деца не обичитѣ да ги целуватъ: или защото имъ мирише действително на лошо, или защото се гнусятъ напримеръ отъ беззжбата, обезобразена уста на нѣкоя стара бабичка.

Колкото и мили да сж децата, колкото и нежни чувства да извикватъ тѣ у насъ, трѣбва да се въздържаме да ги целуваме. Нека изразимъ своята обичъ къмъ тѣхъ по начинъ по който не бихме имъ причинили ни най-малка вреда, нека положимъ всички грижи, за да бждатъ запазени отъ всѣкаква беда. И тогава ще имаме предъ себе си здрави, весели деца и щастливи родители.

Майка.

Моя добра майчице,
Запѣй ми онази пѣсенчица,
Помнишь ли я?

Съ нея ти ме приспиваше
Нѣкога, Азъ съмъ уморено пѣкъ,
Майчице, запѣй!

Азъ ще те слушамъ, и когато
се уморишь спри. Тогава пѣкъ
азъ ще заспя, нали?

Г. В.

Малката балерина

Лили Шурѣкова